

Socialministeriets bemærkninger til brev af 10. maj 1982 fra De samvirkende Invalideorganisationer vedrørende L 123 og L 159

De Samvirkende Invalideorganisationer understreger, at man først og fremmest ønsker handicapkompensationsprincippet slået fast. Det er De Samvirkende Invalideorganisationers opfattelse, at der hidtil i mange tilfælde er ydet for lidt til familier med svært handicappede børn, mens der i andre tilfælde har været ydet støtte, hvor dette synes mindre velmotiveret.

De Samvirkende Invalideorganisationer peger på en klarere definition af handicapbegrebet og/eller muligheden af at indføre en form for bagatelgrænse.

Socialministeriet er i princippet enig i, at samfundet – når det er økonomisk muligt – skal kompensere for de byrder, som et handicap medfører. Skal der imidlertid spares på de offentlige budgetter, må de personer, der har så store indtægter, at de til en vis grad selv kan klare sig uden sociale ydelser, tåle en vis nedgang.

Socialministeriet har ikke grundlag for at antage, at der ydes støtte efter § 48, stk. 1, hvor dette synes mindre velmotiveret.

Socialministeriet finder det betænkeligt at skulle foretage en strammere definition af, hvilke handicap, kroniske eller længerevarende sygdomme der skal berettige til hjælp efter § 48, stk. 1, end den, der allerede fremgår af socialministeriets cirkulære af 25. oktober

1980, pkt. 51. Heri gives en nærmere afgrænsning af, hvilken personkreds der kan modtage hjælp. En indskænkning af denne personkreds vil kunne føre til en begrænsning af gruppen til børn med vidtgående fysiske eller psykiske handicap (ca. 10 pct. af de, der i dag får hjælp). Børn med f.eks. sukkersyge, astma, allergi og andre kroniske sygdomme eller sygdomme af længere varighed vil herefter ikke kunne få hjælp. Det, der må være afgørende for at yde hjælp, er, hvilken situation den konkrete familie er i.

Til spørgsmålet om indførelse af en bagatelgrænse eller anden form for delvis egenbetaling af ydelser skal man bemærke, at det er socialministeriets opfattelse, at en hvilken som helst ændring af § 48 af saglige hensyn bør afvente socialstyrelsens undersøgelse. Fastholder man imidlertid ønsket om, at der allerede på nuværende tidspunkt skal ændres i lovens indhold, er det socialministeriets opfattelse, at indførelse af en form for selvbetalertakst – dvs. en ordning, hvorefter alle betaler et nærmere fastsat mindre månedligt beløb – af retfærdighedsgrunde vil være den bedste løsning.

Socialministeriet medvirker gerne ved udarbejdelsen af et eventuelt ændringsforslag indeholdende enten en selvbetalertakst eller en bagatelgrænse.